

SEPTEMBER 2022**09/2022**

GEDENKBIJEENKOMST EN PROOSTEN OP HET LEVEN VAN PIET JANSSEN

16 juli 2022

TOESPRAAK HARRIE JASPERS

Welkom Toos, familie , vrienden, kennissen en confraters van Piet Janssen. Wij hier, kennen hem allemaal en we hadden er behoefte aan om nog een keer samen te komen na zijn, toch nog voor ons plotselinge sterven, 22 maart 2020.

54 Jaar zette Piet zich in voor de mensen in Ethiopië die aan hem toevertrouwd waren. Verbetering van de landbouw, het nog niet bestaande wegennet waar ze werkten, in en rond de watervoorziening, de gezondheidszorg van de mensen in vele klinieken, het onderwijs in vele scholen, samen met zijn mensen en met veel hulp van allerlei organisaties. Hij deed dit opdat mensen samen konden groeien en ervaren mee te werken aan een betere wereld. Door catechese en vieringen liet hij voelen dat God als het ware met hen meetrok. Daarom zette Piet catecheseprojecten op. Hij vond dit zeer belangrijk.

Hij werkte in de regio Dembidollo ruim 35 jaar. In de veelvoud aan werk was het niet eenvoudig staande te blijven. Het was een turbulente tijd, maar vooral ook een tijd waarin mensen willen meedenken over veranderingen en zelfstandig willen worden.

In 2002 verhuisde Piet naar Addis Abeba. Hij was vele jaren provinciaal econoom van de Ethiopische provincie C.M. en tegelijkertijd coördinator van Alemachen, een tehuis (van Jac Ermers) waar gehandicapte kinderen uit heel Ethiopië weer konden herstellen en zo weer de mogelijkheid kregen in de toekomst voor zichzelf te zorgen.

Tegelijkertijd stond zijn eigen huis open voor jongeren uit Dembidollo die verder wilden studeren.

In onze herinnering leeft Piet voort als een mens die gastvrij was. Velen hebben mogen genieten van zijn en Deshitu's grenzeloze gastvrijheid en van de vele gesprekken over een breed scala aan onderwerpen die ons allemaal ter harte gingen. (zo schreef iemand die niet hier kon zijn).

Piet koesterde zijn familie en al de contacten die hij had opgebouwd, zowel hier als in Ethiopië.

Voor medicatie die hij moest ondergaan keerde Piet terug in 2018. Zijn droom was terug te keren naar zijn mensen in Ethiopië, geheel genezen.

Het mocht niet zo zijn. 22 maart 2020 eindigde zijn reis hier, op zondagmorgen.

Het was ook de tijd van Covid, geen afscheid (klein), geen bezoek, geen knuffel, geen hand. Voor Piet een moeilijke tijd, ook voor ons allemaal. We moesten met een klein groepje afscheid nemen van Piet op het kerkhof in Helden en stonden stil bij Piet zijn leven.

We hebben hem gezegend dat hij als nieuw mens mag opstaan naar de overkant van de oever, waar hij al zijn dierbaren, zijn ouders, zijn dierbare familie, zijn collega's Sjaak, Theo T. vd Jagt, Ton en vrienden mag ontmoeten. Wierook rond zijn lichaam om hem eer te brengen, om te getuigen dat hij met zijn eenvoud een groot mens was. Wierook om hem nog even mee te dragen naar het licht en hem voorzichtig los te laten waar de zon op dat moment over Helden scheen en Piet begeleidde naar waar de hemel is.

Daarom ontsteekt Toos de kaars voor deze middag als een dierbare herinnering aan Piet zijn leven, hier en in Ethiopië en zo vieren we zijn leven.

Dat hij ruste in vrede.

TOESPRAAK LENY VAN DER JAGT

Beste mensen,

Uiteindelijk heb ik besloten niet zomaar even een praatje te houden uit de losse hand, maar even iets op papier te zetten, opdat ik niets vergeet.

Ja, het leek vooraf misschien zelfs een beetje vreemd toen de uitnodiging kwam, om zo na bijna 2 ½ jaar nog een bijeenkomst te houden.

Je gaat dan ook niet meer een echte herdenking doen zoals bij een begrafenis. Dat hebben we allemaal voor onszelf wel gedaan, ieder op onze eigen manier!

Wel hebben we geïnformeerd, toen bleek dat het niet mogelijk was voor Genet, Dessitu of Raji om vandaag hierbij te zijn, naar mogelijkheden voor een life verbinding met Addis. Ook dit bleek niet te lukken. Daarom heeft Genet de gevoelens over Piet van haar (en de Ethiopische familie) naar mij doorgestuurd (tekst volgt)

Ook Sr. Brenda, die op dit moment nog werkzaam is op de Filipijnen, heeft iets aan me doorgegeven (tekst volgt).

Ook ga ik geen overzicht meer geven over alles wat Piet in zijn leven heeft gedaan. Want waarschijnlijk weten jullie dat allang en misschien wel beter dan ik. Bovendien is iets dergelijks in oktober 2020 (toen er nog steeds geen bijeenkomst mogelijk was) samen met het bidprentje naar jullie opgestuurd. Voor de zekerheid liggen er ook nog een paar exemplaren hier.

Eigenlijk wilde ik het nu even hebben over het feit dat een ieder hier, zeker ook door de familieband of vriendschap met Piet, kennis heeft gemaakt met een andere wereld. Een wereld waar -in het verleden, maar ook zeker nu nog- niet alles maar zo vanzelfsprekend was en is, als wij hier in Nederland zijn gewend.

Dan doel ik uiteraard op de wereld die Ethiopië heet. Een prachtig land met mooie mensen. Naast alle politieke onrust, diverse oorlogen en verschillende soorten van regeringen die er de afgelopen 50 jaar voorbij zijn gekomen, letterlijk gezien een "steenrijk" land. Figuurlijk ligt dat anders. Zoals we allen weten, ontbrak er nogal het één en ander aan de basisbehoeften van het dagelijks bestaan.

Piet heeft daar ruim 50 jaar -in zijn geliefde Addo en later ook vanuit Addis- verandering in proberen te brengen. Zij het kleinschalig maar van enorme betekenis voor de mensen in de wijde omtrek. Niet alleen heeft hij de mensen daar een veilig thuis en saamhorigheid binnen "Zijn" kerk en een vorm -van op hen afgestemde- liturgie aangeboden. Meer en misschien zelfs

belangrijker, ging het ook over ontwikkeling van een menswaardig bestaan, dus een echt sociaal samenleven. En dat niet alleen met mooie woorden, maar dat is veel meer tot uitdrukking gekomen met daden! Daarmee heeft Piet niet alleen de mensen daar verrijkt, door ze een beter leven te geven, maar hij heeft ook het leven van ons allen hier verrijkt. Namelijk door ons deelgenoot te laten zijn van zijn verhalen, bevindingen en problemen waar hij tegenaan liep. Velen van ons hebben dat ter plekke ook zelf mogen meemaken en ervaren. Toen Piet in september 2018 met hartproblemen naar Nederland kwam, leek het in eerste instantie een kwestie van behandeling en daarna zo snel mogelijk weer terug. De eindconclusie: een operatie ter vervanging van een hartklep volgde pas in juni 2019. Allemaal weten we van de complicaties die daarop volgden en de zeer moeizame weg van het gedeeltelijke herstel. Maar stiekem ontstond er begin 2020 toch een voorzichtig plan, om in september van dat jaar in ieder geval voor een bezoek naar Ethiopië te gaan. Echter het mocht niet zo zijn.

Toen Piet in maart 2020 ziek werd, wisten we uiteraard wel dat hij in goede handen was bij de coördinatrices die hem met liefde hebben omringd en verzorgd. Echter voor ons als familie en vrienden, was het pijnlijk en verdrietig hem niet te kunnen/mogen bezoeken en bij te staan in zijn laatste dagen. Iets wat hij zelf namelijk wel heeft gedaan voor anderen en waar hij soms speciaal voor naar Nederland kwam.

Destemee, ben ik blij met het feit dat ik -via een briefje, voorgelezen door Harrie en Katinka, tijdens toediening van het sacrament van de zieken- niet alleen namens mijzelf, heb gezegd dat ik zeker wist ook namens de naaste familie en vrienden, Piet te kunnen bedanken voor de manier waarop hij zijn leven heeft geleefd. Dat door zijn inzet zoveel mensen een beter leven hebben gekregen. Dat hij ook ons persoonlijk leven enorm heeft verrijkt door zijn vriendschap. Dat er heel veel lief en leed is gedeeld. Dat ik/we ons geen betere vriend hadden kunnen bedenken. Daarvoor heb ik hem bedankt, hem de rust die hij wilde en heel veel liefs gewenst, namens ons allen hier en in Ethiopië.

Namens de Lazaristen: Vooraan: v.l.n.r. Wiel Bellemakers, Jan van Aert, Chris Janssen.
Achteraan: v.l.n.r. Henk de Cuijper, Theo de Jong, Truus Bos, Gerard Gommers

Dus dat heeft hij in ieder geval meegekregen! Met dank aan Harrie en Katinka voor het overbrengen, want dat was ook niet gemakkelijk.

En het zou me niet verbazen als ergens -waar of hoe dan ook- Piet (samen met een aantal andere geliefden van ons) nog iets meekrijgt van dit samenzijn en denkt: Hou nou maar eens op met al dat ge....., zo is het wel genoeg!

Daarom wil ik nu gezamenlijk proosten op het leven, niet alleen het leven van Piet, maar van ons allemaal hier en van onze vrienden in Ethiopië!

VAN GENET:

“Abbtেকoo” je wordt heel erg gemist. Je herinnering zal voor altijd voortleven. Je was een inspirerende priester. Hier zijn enkele voorbeelden hoe hij ons inspireerde. Hij was er altijd voor

iedereen die met problemen bij hem kwam. Zijn activiteiten en projecten stonden altijd open voor iedereen.

Zijn gastvrijheid maakte dat iedereen zich belangrijk voelde. Hij was altijd liefdevol en meelevend. Daarom is het ook begrijpelijk dat we hem heel erg missen.

Voor de wereld was hij slechts één persoon, maar voor ons was hij de wereld. Hij liet ons een waardevolle erfenis na, waarin hij liefde leerde, geduld en volharding. Hij leerde ons bidden en was ons voorbeeld. Hij moedigde ons aan om bij alles wat we ondernamen, hard te werken. We noemen je vader omdat je voor iedereen een echte vader was. Je was een kostbaar geschenk van God.

Je bezat zoveel genade, Liefde en geduld. Je raakte onze harten op vele manieren.

Zelfs bij donkere dagen deed je kracht en glimlach ons beseffen, dat we een engel naast ons hadden. Je dood heeft een enorme impact op ons gehad. We hadden niet verwacht, dat de jaren die we gezamenlijk doorbrachten, zoveel invloed op ons leven hadden.

Je bent altijd in onze gedachten en we missen je altijd nog. We wensen alle familie en vrienden ook veel sterkte.

Genet en de hele Ethiopische familie.

SR. BRENDA OVER PIET:

Hij was een goede priester en waar hij ook mee bezig was of waarmee hij startte; altijd was hij consequent en volhardend om het voor elkaar te krijgen, zoals bv zijn constante toewijding in het opleiden van de catechisten. Hij was vernieuwend in zijn ideeën en een goed, waardevol collega in samenwerking bij al het werk. Hij was een echte vriend. Hij ging bij problemen door dik en dun en stond altijd klaar om een helpende hand te bieden. Hij was plezierig om mee om te gaan en had gevoel voor humor.

Dat is mijn ervaring met Piet. Ik mis hem nog steeds.

NEDERLANDSE LAZARISTEN IN ETHIOPIË

Wiel Bellemakers

In dankbaarheid terugkijken naar het verleden.

De eerste Nederlandse confraters waren slechts enkele jaren werkzaam in het toenmalige Abessinië.

1° Henri Forstman, geboren in 1872, gewijd in 1898, kwam in 1899 naar Abessinië maar moest al door politieke omstandigheden in 1901 het land verlaten. Hij trok naar het Verre Oosten om in China de groep missionarissen rond Mgr Geurts, in 1900 benoemd tot apostolisch vicaris van Yungpingfu, te versterken.

2° De tweede Nederlander is Jacques van Ravesteijn, in 1867 geboren en priester gewijd in 1902. Hij is ook werkzaam in Alitiena - Abessinië, van 1902 tot 1910, wanneer ook hij het land moet verlaten en doorreist naar Yungpingfu in China.

3° Piet Kamerbeek, geboren in 1870, is na zijn priesterwijding in 1897, 6 jaar werkzaam in het diocesane grootseminarie van Amiens. In 1902 verbiedt de Franse Regering alle religieuzen nog werkzaam te zijn in het onderwijs. De algemene overste Antoine Fiat vraagt in 1903 aan Piet Kamerbeek of hij naar Ethiopië wil gaan. Zijn 'Ja!' wordt in dankbaarheid aanvaard. Helaas moet hij, getroffen door een zware zonnesteek, al in 1905 Alitiena in Noordoost Abessinië verlaten. De gevolgen van die zonnesteek zijn een blijvende last in zijn verdere leven. Hij verblijft twee jaar in Panningen 'zonder enige taak'. Vanaf 1908 is hij econoom in het Missiehuis en begeleidt de bouw van de linkervleugel met de kapel. In 1911 wordt hij naar Parijs geroepen om daar taken in de procureur te vervullen én zielzorger te zijn onder de Nederlanders die in Parijs verblijven. Bij het uitbreken van de oorlog meldt hij zich als aalmoezenier-brancardier voor de talloos vele gewonden soldaten. Zo krijgt hij ook contact met Ethiopische soldaten die opgenomen zijn in het Engelse leger. Raken ze gewond dan worden zijn door niemand verstaan. Hij raakt bevriend met talloos vele Ethiopiërs. Uit dankbaarheid voor alle hulp aan die gewonde soldaten betoond, verleent Prinses Zouditoe, dochter van Menelik II, hem in 1926 'de Gouden Ster van Abessinië', de hoogste Keizerlijke onderscheiding.

4° In 1911, als Piet Kamerbeek naar Parijs vertrekt, wordt de pas-gewijde priester Cornelis de Wit benoemd voor Ethiopië. Tot aan zijn dood in 1932 werkt hij onder de "Irobs" in Alitiena, die al eeuwenlang het bergland bevolken op de grens van de provincie Tigray en het buurland Eritrea.

Pater de Wit heeft een enorme steun in de alleskunner Dilibis. Van januari 1920 tot 23 december 1932 stuurt Cornelis de Wit brieven van deze Dilibis naar de studenten in Panningen, die opgenomen werden in het Missietijdschrift van de Congregatie

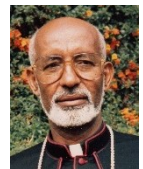

'Vincentius a Paulo' en in boekvorm worden uitgegeven met als titel *"Brieven uit Abessinië, geschreven door 'mij, Dillibis, de zondaar'".* Die brieven van Dilibis houden de herinnering aan de missie in het latere Ethiopië levend binnen de Nederlandse provincie.

De terugkeer naar het land van de Negus

Sinds 1916 wonen Franse Lazaristen in Addis Abeba. Zij hebben in de stad een centraal huis en een kleinseminarie.

Een aantal van de afgestudeerde leerlingen studeert verder in het Ethiopisch College dat binnen Vaticaanstad Rome ligt, om als seculier priester terug te keren naar Rome; zij volgen de Ethiopische ritus. Een kleine groep wordt lid van de Lazaristen. Een van hen is de latere bisschop Mgr. Fikre Mariam Ghemetchu, geboren in 1926, ingetreden te Parijs in 1952 en daar in 1957 gewijd; hij wordt in 1983 tot opvolger benoemd van Mgr Hennie Bomers als bisschop van Nekemte.

Het huis van Addis Abeba valt onder de provincie Algerije. Die provincie raakt in de jaren '50 in nood en kan het huis van Addis niet meer van voldoende personeel voorzien. In 1954 verzoekt Generale Overste William Slattery de Nederlandse provinciaal Jan Zoetmulder om hulp voor Ethiopië. Leo Laureijssen wordt benoemd als leraar op de apostolische school. Op het seminarie zijn dan o.a. de Ethiopische confrater Ghébré-Meskel Atsbeha en de Franse confraters François-Joseph Brillet en Paul Limousin, die in de komende jaren van grote betekenis zullen zijn voor de Nederlandse confraters.

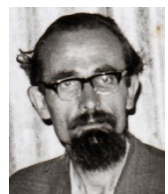
Leo Laureijssen

Ghébré-Meskel Atsbeha

François-Joseph Brillet

Paul Limousin

Het Apostolisch Vicariaat Jimma

Op 25 maart 1937 is in het Verre Westen van Ethiopië het apostolisch Vicariaat Jimma opgericht dat geleid wordt door Italiaanse missionarissen. Deze moeten na de oorlog het land verlaten. Daarna wordt dit vicariaat verzorgd door de Franse Kapucijner bisschop van het vicariaat Harar, die daarmee de leiding heeft over een gebied, dat reikte van Oost- tot West-Ethiopië: een onhoudbare toestand. Rome zoekt een congregatie die het Vicariaat wil overnemen. Onze provinciaal Jan Zoetmulder bezoekt in 1956 Ethiopië. Dit leidt er toe dat de Nederlandse provincie zich zal belasten met dat apostolisch vicariaat Jimma en dat het huis en seminarie van Addis Abeba door de Algerijnse provincie in 1957 wordt overgedragen aan de Nederlandse provincie.

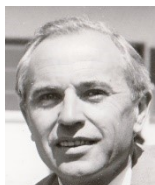
Frans Janssen

Wim IJlst

Frans Janssen en Wim IJlst komen in dat jaar in Ethiopië aan. Op 10 januari 1958 wordt het vicariaat Jimma officieel toevertrouwd aan de Nederlandse Provincie van de Lazaristen met als hoofd Frans Janssen, die op 31 juli 1959 in Panningen tot bisschop wordt geconsacreerd. Hij heeft nog de boven vermelde Dilibis ontmoet.

Emeri van Donzel wordt tot overste benoemd van het huis en het seminarie, Herman Teuben tot econoom en leraar. Vanaf die tijd werken er twee Ethiopische confraters: Atsbeha Ghebre Meskel en Fikre Mariam Ghemetchu.

Emeri van
DonzelHerman
TeubenJan de
PotterFons van
Bavel

Bart Lub

Abraham
Heijboer

Jan de Potter, Fons van Bavel, Bart Lub, Abraham Heijboer en Jan Ermers zijn ook een aantal jaren aan het seminarie verbonden.

Het interdiocesane kleinseminarie van Addis Abeba en de aan ons meest bekende leerling.

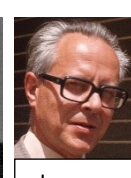
In 1961 besluiten een aantal bisschoppen in Ethiopië om alle jonge mannen, die priester willen worden, naar de apostolische school in Addis Abeba te sturen waarover de Nederlandse Lazaristen de leiding behouden.

In 1963 komt de dan 15-jarige Demerew Souraphiel naar het kleinseminarie, dat naast het centrale huis van Addis Abeba ligt. In de loop der jaren leert Demerew de Ethiopische priesters kennen, die werkzaam zijn in het vicariaat of elders in het land. Naast zijn Nederlandse leraren leert hij ook alle andere Nederlandse Lazaristen kennen, die in Ethiopië werkzaam zijn en alle jaarlijkse nieuwkomers.

De levensloop van Demerew Souraphiel

Hij wordt geboren op 14 juli 1948 in Tchela Claka, dichtbij Harar in de Ethiopische provincie Dire Dawa, het missiegebied van de Franse Kapucijnen.

Na zijn gymnasiale opleiding voltooid te hebben op het seminarie van Addis Abeba, gaat Demerew in 1968 naar het Sint Kaleb Major Seminary in Mekenissa, waar o.a. Henry Bomers en Jaap Zwarthoed aan verbonden zijn. Zijn theologische studies voltooit hij aan het King's College te Londen.

Henry
BomersJaap
Zwarthoed

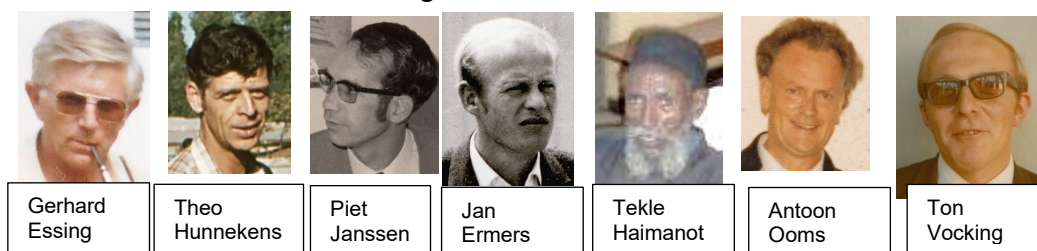
In 1973 wordt Ethiopië geteisterd door een grote hongersnood. Dat leidt tot een grote opstand in 1974. Keizer Haile Selassie wordt afgezet en vermoord. Er volgen jaren van zware communistische terreur, geleid door de zogenaamde DERG.

Op 5 oktober 1975 begint hij zijn noviciaat bij onze confrater Fikre Mariam Ghemetchu, die pastoor is in Conci. Op 20 april 1976 legt Demerew zijn geloften af en wordt daarmee definitief lid van de *Nederlandse vice-provincie van Ethiopië*.

Op 16 mei 1976 wordt Demerew Souraphiel in Conci diaken gewijd en op 4 juli 1976, in de kapel van de 'Lazarist Mission' in Addis Abeba, priester gewijd. Beide wijdingen worden verricht door de pauselijk nuntius Mgr. Etteldorf.

In 1976 is hij werkzaam in de regio Dembidollo waar hij samenwerkt met o.a. Gerhard Essing, Theo Hunnekens, Piet Janssen, Jan Ermers, Tekle Haimanot Tesfu, Antoon Ooms en Ton Vocking.

In 1977 verhuist hij naar de regio Bonga – Jimma, waar Theo van Ruijven, Leo Dobbelaar, Jacques Ermers, Harrie Jaspers, Paul Limousin, Gerard Reintjes, Herman Teuben, Wiel Bos en Jaap Zwarthoed werkzaam zijn.

De politieke toestand verandert dramatisch in de regio Bonga – Jimma, de Kaffa-provincie, als de gouverneur van die provincie, Tessema Belay, op 4 april 1978 alle buitenlandse krachten van de missie opdracht geeft de Kaffa-provincie onmiddellijk te verlaten. Alle missiegebouwen worden gesloten en geconfisqueerd. Daarmee krijgt Demerew Souraphiel ineens de verantwoordelijkheid voor 15 christelijke gemeenschappen in de hele Kaffa-provincie. In juni 1979 wordt hij door diezelfde Tessema Belay zeven maanden achter de tralies gezet, waarvan één maand in eenzame opsluiting. De reden? 'Samenwerking met de imperialisten'.

Het oorspronkelijke Vicariaat van Jimma, dat zowel de provincie Kaffa omvatte als ook de Wellega-provincie, krijgt na de uitwijzing van de missionarissen uit de provincie Kaffa in 1979, de naam Vicariaat van Nekemte, genoemd naar de hoofdstad van de provincie Wellega.

Na zijn vrijlating verandert hij heel bewust zijn naam in **Berhane Yesus Demerew Souraphiel**. *Als dienaar van de Heer Jezus werd ik omwille van mijn geloof in Jezus in de gevangenis geworpen; als zijn 'confessor' , als 'Belijder van de Heer', zal ik verder leven.* Hij blijft nog enige maanden in de Kaffa-provincie werken tot ook hij gedwongen wordt die te verlaten.

1980 Rome Algemene Vergadering. V.l.n.r. Francois Brillet, Raymond Limbertie, Suharto, Wiel Bos, Siwadi, Berhane Yesus Demerew, Wiel Bellemakers, Piet van Erk, Jos Bastiaensen, Frits Braakhuis, Ton Oonincx en Victor Groetelaars

Tijdens de Algemene vergadering van de congregatie, die in de zomer van 1980 in Rome gehouden wordt, geeft hij, als afgevaardigde van de Ethiopische Vice-provincie, een indrukwekkend getuigenis van zijn harde ervaringen. Hij blijft daarna in Rome om verder te studeren aan de Gregoriana. In 1983 sluit hij zijn studie af met een doctoraat in de sociologie en keert terug naar Ethiopië. Zijn woonplaats wordt het Lazarist-House in Addis Abeba. In de volgende jaren is hij zowel de novicemeester van de komende generatie Ethiopische confraters als docent aan het interdiocesane grootseminarie in Addis met o.a. Jaap Zwarthoed, Leo Dobbelaar als collega's.

In 1986 wordt hij tot raadslid gekozen van de dan nog altijd '*Nederlandse Vice-provincie van Ethiopië*'. In 1990 volgt zijn benoeming tot overste benoemd van het huis van Addis Abeba.

In 1992 verhuist hij naar Jimma in de Kaffa-provincie. De Nederlandse missionarissen zijn daar sinds enkele jaren weer welkom. Jaap Zwarthoed leidt er sinds 1991 het noviciaat. Zelf krijgt Berhane Yesus de titel van 'vicarius episcopalis' van deze regio, wat in feite een afscheiding van het Vicariaat Nekemte betekent.

Op 27 september 1993 wordt de provincie van Ethiopië officieel opgericht. Meer dan de helft van de leden is reeds van Ethiopische afkomst.

In 1994 wordt Demerew door Paus Johannes Paulus II benoemd tot apostolisch prefect van het nieuw opgerichte apostolisch Vicariaat Jimma.

De volgende Lazaristen waren eveneens werkzaam in Ethiopië

Lambert
Bartels

Willem
Bervoets

Dick
Commandeu

Jeu van
Enkevort

Jac van
Helden

Frans
Leentjens

Piet
Overheijden

Aartsbisschop Berhane Yesus Demerew Souraphiel

Op 7 november 1997 benoemt Paus Johannes Paulus II hem tot hulpbisschop van Addis Abeba; hij wordt tot bisschop geconsacreerd op 25 januari 1998 door Kardinaal Aboena Paulos Tzadua. Op 7 juni 1999 volgt hij de kardinaal op als de nieuwe aartsbisschop van Addis Abeba.

In juli 2014 wordt hij gekozen tot voorzitter van de Vereniging van Bisschoppenconferenties in Oostelijk Afrika.

In 2015 sticht hij in Addis Abeba de Ethiopisch Katholieke Universiteit van Sint Thomas Aquino. Als kanselier van de Universiteit reist hij door de Verenigde Staten van Amerika om via een organisatie, die gesticht was door Aartsbisschop Silvano Tomasi, een vroegere vertegenwoordiger van het Vaticaan in Ethiopië, hulp te krijgen voor deze universiteit.

Op 14 januari 2015 kondigt Paus Franciscus aan dat hij Mgr. Souraphiel tot kardinaal zal creëren op 14 februari 2015. In die ceremonie wordt hij tot kardinaal-priester benoemd met als titelkerk San Romano Martire.

In 2015 vraagt hij, na een lange campagne voor nationale verzoening om de periode van het autoritaire militaire bewind (1974 – 1987) af te sluiten, als ‘advocaat van de gevangenen genomen gezagdragers uit die revolutiejaren’, om hun doodvonnissen om te zetten in vermindering van straf en ontslag uit de gevangenis. Hij bezocht als het hoofd van de Ethiopische Vredes- en Verzoeningscommissie meerdere leden van de DERG, het toenmalige communistische bestuur, en daarbij ook de oud-gouverneur van de Kaffa-provincie, Tessema Belay, die hem in 1978 in de gevangenis liet opnemen.

De Ethiopische priester Petros Berga, de reisgezel van de kardinaal.

Deze Ethiopische priester werd door Mgr. Hennie Bomers opgenomen in het bisdom Haarlem. Na de priesterwijding was hij een aantal jaren pastoor te Edam!

Enkele jaren geleden vroeg kardinaal Souraphiel aan de bisschop van Haarlem of deze Ethiopische priester zijn secretaris mocht worden. Met de verkregen toestemming op zak vertrok pastoor Petros naar Addis Abeba en is sindsdien daar werkzaam. Voor zover ik weet, behoort Abba Petros nog steeds tot de clerus van het bisdom Haarlem.

Het onverwachte bezoek aan Panningen van Souraphiel Kardinaal Berhaneyesus Demerew C.M., aartsbisschop van Addis Abeba.

Harrie Jaspers, kardinaal Berhane Yesus en zijn secretaris Petros Berga.
Foto van Jac Willekens

op vrijdag 10 juni, 11.00 uur

Het was werkelijk een onverwacht bezoek!

De Duitse bisschoppen hebben in 1956 de Cusanusstiftung opgericht om Duitse studenten in hun studiejaren financieel, wetenschappelijk en geestelijk te ondersteunen. Verondersteld wordt dat deze beursstudenten zowel op lokaal-, bisdom- en Bundesland- niveau deelnemen aan de door de stichting geplande samenkomsten. Deze stichting is een van de 13 Duitse sponsor-organisaties, die gefinancierd worden door het Federaal Ministerie van Opvoeding en Onderzoek om begaafde studenten te ondersteunen.

De hoofdzetel is gevestigd in Bonn. De naam van de stichting gaat terug naar de Middeleeuwse geleerde Nicolaas van Cusa (Kues)¹.

Voor de eerste keer werkte de stichting samen met de KAAD.

Op aanwijzing van onze Duitse confrater Hans Georg Radina vond ik de volgende gegevens waaruit blijkt dat deze hulporganisatie zich bijzonder richt op studenten uit de hele wereld.²

“Wir sind der KAAD.

Als Stipendienwerk der Katholischen Kirche in Deutschland fördert der KAAD Nachwuchskräfte aus Afrika, Asien, dem Nahen Osten, Lateinamerika und Osteuropa durch akademische (Postgraduierten-) Studien und Forschungsaufenthalte – mit dem Ziel, dass sie Führungsaufgaben bei der gesellschaftlichen, technischen und kulturellen Entwicklung ihres Landes wahrnehmen können.

Wichtig ist uns soziale Verantwortung und kirchliches Engagement als Basis unserer Forschung.

Dit jaar wordt voor de eerste maal een samenwerking van beide stichtingen gepland van 10 – 12 juni in de Berckt te Baarlo. Het thema: *“De Wereldkerk in diepgaande verandering met daarbij grote nadruk op de Kerk in Afrika.*

Meer dan 800 studenten, vrouwen en mannen, die stipendia ontvangen van de Cusanusstiftung of de KAAD, melden zich aan, alsook honderden afgestudeerden uit vroeger jaren, die nu in veel wetenschappelijke beroepen werkzaam zijn.

Waar al deze mensen onderbrengen? Het overgrote deel vindt in de Berckt accommodatie. Een flink aantal moet uitwijken naar het hotel bij het kruispunt van de autoweg Venlo – Eindhoven en de Midden Peelweg, waar ze logies vinden. Het ontbijt enzovoorts wordt hen aangeboden in de Turfhoeve aan de overkant van de Midden-Peelweg.

Ik vermoed nu, dat als de kardinaal ontdekt, dat hij zo dichtbij het Missiehuis is, besluit om samen met Petros Berga naar Panningen te gaan en maakt een afspraak met Harrie Jaspers, zijn goede bekende uit de laatste dagen in 1978, dat ze samen in Bonga waren. Anderhalf uur bezoekt hij zijn confraters in het Missiehuis. De volgende uren en dagen is Harrie Jaspers zijn privé chauffeur naar Baarlo en naar hulporganisaties zoals Missio en Misereor in Aken. Beide gasten logereen verder op Kerkstraat 7, waar zij door onze beide uit Java afkomstige confraters, overste Rafael Ishariato en assistent econoom Rudy Sulistijo en natuurlijk Harrie Jaspers hartelijk worden ontvangen in de uren dat zij er verblijven. De agenda van de kardinaal was echt overvol. Op zondag 12 juni gaat hij voor in de afsluitende plechtige Eucharistieviering in Baarlo.³

¹ Nicolaas van Kues (Bernkastel-Kues) was een universeel vooraanstaande filosoof, theoloog en wiskundige. Hij was een van de eerste Duitse humanisten in het tijdperk van de overgang tussen de late middeleeuwen en de vroegmoderne tijd. Hij studeerde in Padua wiskunde, natuurkunde, astronomie, geneeskunde, oude filosofie en rechten; later ook theologie in Keulen. Later werd hij pauselijk legaat in Duitsland, kardinaal, bisschop van Bressanone en vicaris-generaal in Rome. Onder Pius II behandelde hij de hervorming van de geestelijkheid en de algemene hervorming van de kerk. Hij werd beschouwd als een serieus kandidaat om als paus gekozen te worden, maar stierf in 1464 in Todi, Umbrië. Zijn graf bevindt zich in de kerk van San Pietro in Vinculi in Rome. *Bron Wikipedia.*

² De officiële site van het Cusanuswerk is: <http://www.cusanuswerk.de>

³ De Cusanus-stiftung publiceerde een verslag van deze dagen; zie <http://www.cusanuswerk.de>

Twee Getuigenissen van het Geloof in Afrikaanse Kerken.

1. De Toespraak van Souraphiel Kardinaal Berhaneyesus Demerew C.M. voor leden van de Cusanus Akademie, op zaterdag 11 juni 2022 in de Berckt – Baarlo.

De Kerk in Ethiopië.⁴

De paradox van de religies in Ethiopië is, dat de drie godsdiensten, die al eeuwen lang beleden worden in Ethiopië, alle drie Abraham erkennen als aartsvader. De Joodse, de Christelijke en de Islamitische godsdienst worden al eeuwenlang in Ethiopië beleden.

De Ethiopische Joden waren zeer vurig in hun geloof; zij gingen drie keer per jaar naar Jerusalem om de God van Israël te aanbidden zoals voorgeschreven in de Thora.

Het Christelijk geloof gaat in Ethiopië terug tot de tijd van de apostelen. In het Boek 'de Handelingen van de apostelen' staat in hoofdstuk 8, dat een Ethiopische eunuch gedoopt wordt door diaken Filippus. Daarbij is het belangrijk om op te merken dat die eunuch, op zijn terugweg van Jeruzalem naar Ethiopië, in zijn rijtuig het boek van de profeet Jesaja zat het lezen, toen hij Filippus ontmoette. Ethiopië had een sterke band met het Jodendom en met Israël gedurende de hele heilsgeschiedenis. Daarom ging de eunuch naar Jeruzalem om God te loven en de ene God te aanbidden, zoals voorgeschreven in de Thora.

De wortels van dat joods-christelijk geloof in Ethiopië gaan terug naar oudtestamentische tijden, toen de machtige koningin van Sheba koning Salomon bezocht in Jeruzalem. Gedurende dit bezoek in de 10de eeuw voor Christus, verwekten zij, volgens de legende, een kind: Menelik I, die later koning van Ethiopië werd. De legende schildert het feit dat Menelik I de Ark van het Verbond met de Tafels van de Wet meenam naar het Ethiopische koninklijke hof in Aksum, waar gezegd wordt dat ze daar nog steeds zijn. Deze legende en de diepe wortels van het Ethiopische christendom in het Jodendom spelen nog steeds een belangrijke rol voor de gelovigen. Zo gelden bijvoorbeeld voor de Ethiopische christenen sommige dieet- en vastenregels uit het oude testament en ook de besnijdenis, tot de dag van vandaag. De Ethiopische orthodoxe kerk en de christelijke cultuur hielden in feite besnijdenis en doopsel bij elkaar in Ethiopië als een teken van de onafgebroken voortzetting van de heilsgeschiedenis.

De Islam kwam in een zeer vroeg stadium uit Mekka naar Ethiopië. De allereerste volgelingen en familieleden van de profeet Mohammed kwamen naar Ethiopië toen ze in Mekka werden vervolgd. De allereerste moskee in de geschiedenis van de Islam was niet in Mekka of Medina, maar inderdaad in het huidige Ethiopië, dat een deel was van het Aksoemitisch koninkrijk.

Zo mogen we dan ook zeggen dat deze drie grote Abrahamitische godsdiensten eeuwenlang samen in Ethiopië waren en dat we het klaarspelen zeer vreedzaam samen te leven ondanks de religieuze verschillen in het maatschappelijk bestel.

Het geloof speelt een zeer belangrijke rol in het leven van de individuele gelovigen en in de maatschappij als geheel. Het Christelijke geloof groeide uit tot een zeer stevige geloofscultuur en beschaving, een sterke nationale identiteit, waarin het idee om zelf een Ethiopiër te zijn in verband staat met de christelijke cultuur. Het Christendom heeft in Ethiopië een essentiële rol gespeeld in het ontstaan van de staat, de cultuur, een trotse nationale identiteit en vaderlandsliefde.

Het feit dat Ethiopië nooit gekoloniseerd werd door een buitenlandse macht speelt een grote rol in het feit dat de natie zijn authentieke identiteit in geloof, cultuur en morele waarden behoudt. Van de andere kant weerhoudt de armoede de jeugd ervan om in zichzelf te geloven, in eigen

³ De Cusanus-stiftung publiceert een verslag van deze dagen; zie <http://www.cusanuswerk.de>

⁴ De kardinaal sprak de menigte in het Engels toe. De vertaling is van Henk de Cuijper.

talenten en mogelijkheden. Die armoede dwingt de jeugd er toe om de emigratie naar overzeese landen te zien als een weg die veel belooft en die je wel móet volgen.

We roepen hier de intrieste scheepsramp van Lampedusa in herinnering waarin honderden emigranten uit Ethiopië en Eritrea het leven verloren. We herinneren ons ook de martelaren uit deze tijd, die zeven jaar geleden in Libië als martelaren stierven: de 30 jonge Ethiopische christenen die door ISIS werden onthoofd en afgeslacht, omdat zij weigerden hun geloof in de Heer te verloochenen. De Kerk rouwt om hun dood maar hoopt tegelijk met volle overtuiging dat hun bloed vrucht zal dragen voor het Koninkrijk van God. Daarom spannen wij ons in om door middel van veel projecten de jeugd te helpen zichzelf te helpen en te helpen vertrouwen in de Kerk en door Haar met Christus zelf.

In feite speelt de Katholieke Kerk een vitale rol in het land, om een holistische menselijke ontwikkeling te verzekeren en aan te moedigen die een sleutelrol is voor een houdbare vrede en de ontwikkeling in de hele regio. De Kerk is in grote mate betrokken bij de opvoeding van de jeugd. Zij heeft de leiding over een groot aantal verschillende opvoedingsinstellingen in het hele land. Onze scholen zijn plaatsen van vreedzaam samenleven van mensen uit verschillende culturen, talen, godsdiensten en ook uit een uiteenlopende sociaal-politieke achtergrond. Dat stelt de Kerk in staat vertrouwen en terechte erkenning in de maatschappij te verwerven, omdat ze zich altijd inspant de heraut van het Evangelie te zijn voor alle opeenvolgende generaties.

De kerk in Ethiopië is een teken van hoop, solidariteit en rechtvaardigheid die zich inspant haar goede naam te behouden en haar opdracht om het Evangelie te verkondigen ondanks de uitdagingen van de moderne tijd. Ja, de Kerk, geleid door de Heilige Geest en vol geloof in de Verrezen Heer, gaat de toekomst tegemoet, met alle vertrouwen, gebaseerd op het geloof en met liefde voor de schepping als een geheel, om het evangelie te verspreiden over heel de natie. Er zijn veel goedwillende instellingen en individuele personen, die samenwerken met de Kerk, zodat zij haar missie-opdracht kan voltooien, zoals de Verrezen Heer het haar in het Evangelie heeft opgedragen. Van deze gelegenheid wil ik hier graag de Katholieke Kerk in Duitsland bedanken, langs de Duitse Bisschoppenconferentie, de diverse Katholieke Stichtingen die Ethiopië helpen, en ook jullie, leden van het Cusanuswerk.

KAAD is een van deze vele goede initiatieven, die in de voorbije jaren samen gaan en samen werken met de Kerk om de weg naar de jongere generatie te vinden en om de maatschappij te hervormen met wijsheid, geloof en saamhorigheidsgevoel. Wij zijn echt dankbaar voor de vele inspanningen die in de voorbije jaren verricht werden en voor de bereidwilligheid om het werk voort te zetten voor onze jeugd en hun intellectuele vorming, ondanks de maatschappelijk-politieke en economische uitdagingen waar we mee te maken hebben. Zelfs tijdens en na de Covid19 problemen, was en is KAAD nog altijd betrouwbaar in het uitvoeren van de onderzoeken en studieprojecten, die veel jonge mannen en vrouwen in staat stellen om vertrouwen te hebben in de tijd na deze crisis van onze moderne maatschappij.

Ik vind het dienstig om hier alle goede werken van de KAAD in herinnering te brengen en iedereen van jullie te danken voor jullie inzet en jullie geloof in de Heer, die ons doet hopen om nog een grotere liefde te betonen voor de zaak van zijn Koninkrijk.

Deze samenkomst hier vandaag nodigt ons allemaal uit om een zeer fundamentele vraag te stellen over Europa en zijn Katholieke Christelijke WORTELS. Iedereen, wie dan ook die enig Europees land bezoekt, zal direct beseffen dat het Christendom een vitale rol heeft gespeeld in de echte kern en wezen van Europa. De vele kerken, de barokke en gotische kathedralen, de straten en de lanen zijn getuigen van het christelijke geloof. De grondleggers bouwden niet zo maar kathedralen en steden, maar ze legden hun geloof in de Kerk van Christus in alles wat ze deden en dat wel heel speciaal in de kloosters, die centra werden van Europese universiteiten en beschavingen. Ieder gebouw is het spiegelbeeld van onze ziel; en het is inderdaad het geloof, dat wordt weerspiegeld door de kathedralen, universiteiten en hoofdsteden van Europa.

Daarom moeten we het voor zinvol houden om te heroverwegen dat ook Europa terug zou moeten kijken naar de reis van zijn geloof, het geloof van die grondleggers en hun verknocht zijn aan de opperste Waarheid, die niets anders is dan God zelf. De grootheid van Europa en van zijn beschaving in de Kunsten, Muziek, Bouwkunde, Politiek, Filosofie, Theologie etc. zijn de tekens (kenmerken) van de kracht van het Evangelie en het erfenis van katholiek Europa. Moeten we ons schamen om het christelijk erfenis van Europa in de EU-constituties op te nemen ! ? !

Inderdaad, de kracht van het evangelie verlost niet alleen Europa maar de hele wereld tot en met Afrika. We herinneren ons alle missionarissen, mannen en vrouwen van God, die het licht van het geloof over de wereld uitdroegen en nog altijd uitdragen. De missionarissen zijn het ware gezicht van Europa en van diens christelijke geschiedenis.

Daarom, jonge generatie, moedig ik jullie aan om terug te kijken en te blijven zoeken naar jullie WORTELS, naar het geloof van die geweldige mannen en vrouwen, die jullie de christelijke identiteit van Europa gaven als een vrucht van offer, bloed en zweet. A.u.b., ik dring aan bij jullie, dat niet als vanzelfsprekend te nemen.

Als in Europa een leegte wordt geschapen en het christelijk erfgoed verloren gaat, dan zal de een of andere ideologie of godsdienst die leegte vullen. Dat zal onherroepelijk zijn.

Bouw een levende verhouding op met Christus.

Lees de Bijbel om je geloof te voeden, want Gods woord is een licht en een gids op je levensweg.

Hoe vaak bidden jullie?

Hoeveel uren brengen jullie door op jullie telefoon en hoeveel keer bidden jullie?

Met Paus Johannes Paulus II zeg ik: "We hebben heiligen nodig zonder toog, zonder sluiers; we hebben heiligen nodig met jeans en tennisschoenen. We hebben heiligen nodig, die naar de bioscoop gaan, die luisteren naar muziek, die rond hangen met hun vrienden. We hebben heiligen nodig die God op de eerste plaats zetten boven het succes in wat voor beroep ook. We hebben heiligen nodig die elke dag tijd zoeken om te bidden en die weten hoe lief te hebben in zuiverheid, kuisheid en op alle goede dingen.

Jezus wil graag jullie levenslange vriend zijn.

Ik vraag jullie om licht en zout te zijn niet alleen voor de Duitse maatschappij maar voor de hele wereld.

De volgende woorden spreekt hij in het Duits.

Liebe Studentinnen und Studenten, Liebe Jugendliche !

Ich frage Sie ganz einfach: wie oft schauen Sie Ihre Handys?

Wie oft klingen die Nachrichten am Tag?

Aber noch eine andere Frage; wie oft beten Sie ? Wie oft lesen Sie die Nachrichten aus der Bibel?

Lass die Frohe Botschaft die erste und die letzte Nachricht sein !

Sie sind das Salz und das Licht der Gesellschaft und darüberhinaus der Welt.

Sie sind die Hoffnung der Kirche!

Darum ermutige ich Sie ganz herzlich: sei Stolz auf ihre christliche Erbe !

Schämen Sie sich nicht Christ zu sein und eine Zeugnis des Glauben abzulegen !!

Ich ermutige Sie, oder noch besser gesagt, ich fordere Sie auf, bewahren Sie ihren christlichen Glaube ! Lassen sie es Wurzel schlagen und Früchte tragen.

Bleib fröhlich und bleib Katholisch !

Thank you for your attentive participation and God bless you all !!

Als jullie er voor kiezen die Duitse tekst liever door de Nederlandse te vervangen - hetgeen ik niet hoop - dan volgt die hier.

Lieve studentes en studenten, lieve jongelui ! Ik

Ik vraag jullie heel gewoon: Hoe vaak kijken jullie op jullie mobieltjes?

Hoe vaak per dag ringelen de nieuwtjes?

Of nog een andere vraag: hoe vaak bidden jullie? Hoe vaak lezen jullie het nieuws uit de bijbel?

Laat de blijde boodschap het eerste en laatste nieuwsbericht voor jullie zijn!

Jullie zijn het zout en het licht van de maatschappij en bovendien van de wereld.

Jullie zijn 'de hoop van de Kerk'!

Daarom moedig ik jullie van harte aan: wees trots op je christelijk erfgoed!

Schaam je niet christen te zijn en getuigenis af te leggen van het geloof.

Ik moedig jullie aan of beter gezegd: ik verlang van jullie:

bewaar jullie christelijk geloof! Laat het wortel schieten en vruchten dragen.

Blijf vrolijk en blij katholiek.

Bedankt voor jullie aandacht en moge God jullie allemaal zegenen!

Het Tweede geloofsgetuigenis over de kerk in Afrika werd uitgesproken door *Martin Mosebach*, auteur en winnaar van de *Georg-Büchner- Prijs*.

In 2017 reisde hij naar Egypte om de families te bezoeken van de 21 Koptische migranten die kort tevoren in Lybië door de IS werden vermoord. Tijdens de ontmoetingen leerde hij de Koptische "Kerk van de Martelaren kennen, die het geloof en de liturgie van de eerste Christenheid bewaarde. Sprekend over zijn boek "De 21. Een reis naar het land van de Koptische Martelaren" maakt Martin Mosebach je deelgenoot van zijn aangrijpende ervaringen met de tradities van deze kerk.

Ik heb een Engelse kopie van deze lezing (25 bladzijden). Wie deze wil hebben kan die per mail ontvangen.

Tot slot:

Met dank aan Harrie Jaspers, Jan Ermers en Marlies de Wever – Smeets voor alle correcties die ze aanbrachten, alsook aan de eindredacteurs van de Kleine Co.

Wiel Bellemakers c.m.

Panningen, 2 september 2022

SLEUTELOVERDRACHT ZUSTERS EN VERHUIZING

Jos Roemer

▲ Maria Janssen, Theresia Thomas, Venantia Pardoel en Remigia Kenis (vlnr) vertrekken zondag uit de Bossche wijk De Herven. © Marc Bolsius

Deze vier Dochters der Liefde verlaten De Herven in Den Bosch: 'Het waren perfecte burens'

Een nieuwe woonplek voor de zusters uit Den Bosch

Op vrijdag 29 juli jl. kregen de Dochters der Liefde, die al sinds jaar en dag in Den Bosch wonen, de sleutel van hun nieuwe onderkomen in Panningen. Deze wens, om ook in Panningen te komen wonen, is in de afgelopen jaren regelmatig kenbaar gemaakt door de zusters. En al die keren bleek het niet eenvoudig om geschikte woonruimte te realiseren. De laatste jaren werd de wens om naar Panningen te komen urgenter. Uiteindelijk besloot de Raad van de Lazaristen om deze belofte in te lossen, gecombineerd met een andere belofte: meer kamers voor het zorgcentrum. Er werd begonnen met de bouw van een uitbreiding van het zorgcentrum.

In het contract dat werd gesloten met de aannemer werd opgenomen dat de nieuwbouw op 29 juli klaar zou zijn.

Dit betekende voor de aannemer een behoorlijke uitdaging, vanwege alle onvoorziene strubbelingen in de bouwwereld. Het is hem uiteindelijk toch gelukt om de zes woningen van de zusters op tijd klaar te krijgen.

Rafael overhandigd de sleutel aan Zr. Remigia

Op 29 juli kon onze overste Rafael Ishariato de sleutels van de voordeur overhandigen aan de zusters. Hij heette de zusters welkom in Panningen en memoreerde de belofte, die nu werd ingelost. Ook wist hij te vertellen dat de zusters het afgelopen jaar actief hebben meegedacht aan de inrichting van de woningen, tot plattegronden aan toe. Hij bedankt ook de aannemer en alle anderen die betrokken zijn geweest bij deze tijdige oplevering. Tot slot wenste hij de zusters een gezegende tijd toe.

In de dagen die volgden werd er nog hard gewerkt aan de laatste details, zoals gordijnen, plinten en lampen op de juiste hoogte.

De verhuishwagen bezorgde de meubels, die op de juiste plekken terecht moesten komen.

Op zondag 7 augustus begon de nieuwe woonperiode van de zusters. We wensen de zusters veel woonplezier in ons midden.

BEZOEK UIT INDONESIË

Ignatius Suparno en Johannes Kuku brachten een bezoek aan het Missiehuis van 24 t/m 28 juni

DE BEKRONING VAN MIJN KENNISMAKING MET VINCENT

Ignatius Suparno

Getuigenis van deelname aan het Centre International de Formation (CIF) in Parijs

Ik herinner mij nog dat wij tijdens de eerste jaren aan het CM Hoger Seminarie voortdurend werden bijgeschoold met conferenties over het leven, het werk en de spiritualiteit van de heilige Vincentius. Dit gaf ons een overzicht van Vincent's geboorte, hoe zijn familie hem opvoedde met de juiste opvoeding en hoe hij met Monsieur de Comet zijn hogere opleiding kon voltooien, hoe de problemen rond Vincent's priesterwijding, de worstelingen van zijn jeugd, naar de tijd van zijn werk, de rijpheid van zijn ambt tot aan zijn dood.

Dag na dag kwam de droom op om het beeld te bekronen met een pelgrimstocht, om met eigen ogen de plaatsen te zien waar Vincent leefde en werkte. De ervaring om deel te nemen aan het vormingsprogramma van de Vincentiaanse spiritualiteit, georganiseerd door het Centre International de Formation team in Parijs, was dus het antwoord op mijn persoonlijke droom. De eerste week van het CIF-programma werd besteed aan reizen naar de geboorteplaats en jeugd van Vincent in Zuid-Frankrijk. Twee dagen in Berceau, de geboorteplaats van Vincent, was voor ons genoeg om ons te verbazen over hoe deze man, geboren in het kleine dorpje Pouy, zo'n prominente figuur in Frankrijk is geworden dat Pierre Coste, de historicus, hem de Grote Heilige van de Grote Eeuw heeft genoemd. In de parochie waar Vincentius woonde, kunnen we sporen zien van de familie vroomheid die Vincentius dicht bij de zending van de

Kerk bracht. In feite kunnen we niet ver van de plaats de wortels van Vincentius' devotie tot Onze-Lieve-Vrouw voelen met de volksdevotie tot Onze-Lieve-Vrouw van Buglose. De nogal controversiële wijding in Château-l'Évêque doet me denken aan de eindeloze vorming van een priester. Vincent zou gewijd worden in de kathedraal van Périgueux. Men vermoedt dat Vincent Château-l'Évêque koos, een plaats ver van Périgueux, om verlichting te krijgen van de theologische studies die vereist waren voor de priesterwijding. Uit deze tekortkoming kunnen we de verantwoordelijkheid van Vincentius' familie afleiden om hem naar Toulouse te sturen om theologie te studeren, wat later een soort ambt werd dat Vincentius tot het einde van zijn leven heeft uitgeoefend, namelijk de verdere vorming van de diocesane priesters van zijn tijd. Het was een les op zich dat de tekortkomingen van het priesterleven een deur worden naar persoonlijke groei en een "passie" om voor anderen gerealiseerd te worden.

De laatste twee weken van het CIF-programma werden doorgebracht in Maison Mère in Parijs. Daar leerden we de grondbeginselen van Vincent's leven. Van de groei van Vincent's geest van barmhartigheid en mededogen tot de manifestatie ervan in zijn monumentale werken van dienst aan de armen, de vorming van een netwerk van diensten, de institutionalisering van deze diensten door de oprichting van de Broederschap van Liefde, de Congregatie van Missiepriesters en de Congregatie van de Zusters van Liefde, tot hoe Vincent de koninklijke politiek beïnvloedde bij het bepalen van het personeel dat het leven van de maatschappij in die tijd zou bepalen.

Tijdens deze twee weken werden we ook uitgenodigd om de stad Parijs te verkennen en enkele van de nabijgelegen steden waar Vincent actief was gedurende de tijd van zijn werk tot aan zijn ouderdom en dood. We reisden naar de plaats waar Vincent en zijn zusters duizenden kinderen, zieken en scheepsarbeiders dienden, naar het Hooggerechtshof van Parijs waar Vincent diende, naar de plaats van het koninklijk paleis waar Vincent belangrijke vergaderingen hield, en ook naar de plaatsen waar Vincent geestelijke bemoediging zocht voor zijn ambtsdragers, zoals de kerk van St Julian de Arme en de kerk van St Germain. En natuurlijk, het allerbelangrijkste, naar het moederhuis, het centrum van het priesterwerk van de missie in het tijdperk na de Franse Revolutie.

Toen ik nadacht over de positie van Vincentius' bediening in het hart van Parijs en hoe hij zo vereerd wordt in de stad, zei mijn hart: "Het is vreemd dat de volgelingen van Vincent niet trots kunnen zijn op hun stichter en inspirator".

BERICHTEN UIT INFO 82 EN 83 – Jos Roemer

HET GESCHENK

Op 26 juli was de provinciaal van Indonesië, Antonius Gigih Julianto, te gast in het Missiehuis. Hij woonde ook een vergadering van de Raad bij. Hij vertelde daar uitvoerig over de Indonesische provincie, waar honderd jaar geleden de eerste missionarissen uit Nederland voet aan wal zetten.

Inmiddels bestaat de Indonesische provincie uit zeven bisdommen, er zijn 98 priesters en vanuit Indonesië zijn er vijf missies gesticht in andere delen van de wereld (in China, de Solomon eilanden, Papoea New Guinea, Bolivia en Suriname).

Een interessant onderwerp was de viering van de honderdjarige relatie tussen

Nederland en Indonesië. Hoe gaan we daar bij stil staan? Antonius vertelde dat er gedacht wordt aan een boek over deze geschiedenis (en een fundraising om dit te bekostigen).

Ook zei hij dat er vanaf 27 september (Vincentiusfeest) een jaar lang zal worden stil gestaan bij deze relatie. De Lazaristen werden van harte uitgenodigd om dit in Indonesië mee te vieren. De Raad nam zich voor om ook in ons land activiteiten te organiseren om dit te vieren. Antonius was in Panningen op de terugreis vanuit Rome, waar de Algemene Vergadering was beëindigd. Van de algemeen overste, Tomas Mavrič, kreeg hij de opdracht om een geschenk aan de Lazaristen in Panningen te overhandigen. Wat ter plekke gebeurde.

RENOVATIE BINNEN VAN START

Tot nu toe hebben we binnen in het missiehuis nog niet heel veel last gehad van de renovatie (op een paar lekkages na!). In de tweede helft van juni en volgende maanden gaan we er binnen wel wat van merken. Het wordt nu even doorbijten.

Drie onderdelen vragen om aandacht. Allereerst de plafonds in de gangen. Die worden eind juni helemaal open gemaakt omdat daar de leidingen voor de luchtverversing en voor de nieuwe radiatoren in gelegd moeten worden. Van daaruit gaan die leidingen naar de kamers.

Het tweede punt van aandacht is het boren van gaten. Vanuit de gangen worden gaten door de muren naar de kamers geboord (boven de plafonds) waardoor de leidingen naar binnen kunnen. Dat zijn heel veel gaten, ongeveer vier per kamer. We proberen om het boorwerk op zo min mogelijk dagen te concentreren, liefst op dagen dat de heren een uitstapje hebben.

Het derde aandachtspunt is het vervangen van de kozijnen en het verwisselen van de radiatoren. We vermoeden dat we per kamer twee dagen nodig hebben.

Het streven is nog steeds om alles klaar te hebben op 1 oktober.

DAGJES UIT OM DE VERBOUWING TE ONTVLUCHTEN

De renovatie van het Missiehuis is in volle gang. Er zijn leidingen aangebracht in de gangen tegen de plafonds, er zijn nieuwe dakpannen gelegd, het asbest is van het dak verwijderd en de zolder is geïsoleerd.

De renovatie brengt ook geluidsoverlast met zich mee (er moeten gaten geboord worden van de gangen naar de kamers, waar de leidingen doorheen gaan). Om de overlast zoveel mogelijk te beperken, hebben we bijna al het boorwerk laten doen op 29 juni en op 13 juli. Voor de bewoners betekende dit twee verplichte uitstapjes.

AFSCHEID SRAAR GOOREN

Op donderdag 30 juni beleefde Sraar Gooren zijn laatste werkdag als administrateur van het Missiehuis.

Zonder dat hij het wist was zijn gezin ook uitgenodigd. Toen we met z'n allen onder het genot van koffie en een stuk vlaai stil stonden bij zijn afscheid, kwam de familie ineens binnen. Tot

grote verrassing en blijdschap van Sraar. Op de foto zien we Sraar en zijn vrouw, zijn dochter, schoondochter en schoonzoon en drie kleinkinderen. "Daar gaat een groot deel van mijn vrije tijd heen", zei Sraar toen hem gevraagd werd hoe hij de toekomst zag.

GENIETEN VAN HET MOOIE WEER EN VAN ELKAAR

Vrijdag 22 juli, mooi weer, een partytent en een barbecue, een mooie en ruime tuin en goed gezelschap. Dat noemen ze 'de kunst van het genieten'. Want ondanks alle ellende in de wereld is er ook veel moois.

Groepsfoto van het gezelschap in de tuin op Kerkstraat 7

JOËL BERNARDO BEZOEKT HET MISSIEHUIS 13-16 JULI

Een zomers uitstapje tijdens mijn reis naar Nederland - Joel Bernardo, CM

Een kort bezoek aan het Missiehuis in Panningen.

Ik maakte van de opkomende gelegenheid gebruik om de Vincentiaanse confraters van het Huis Panningen te bezoeken, nadat ik me kort had beziggehouden met de tweede week van de Algemene Vergadering in Rome. Toevallig was dit mijn eerste dienstreis naar Europa als het nieuwe hoofd 'solidariteitswerker' (uitvoerend directeur) van het Vincentian Solidarity Office (VSO). Het bezoek van 12 - 16 juli verliep letterlijk snel, maar met ambitieuze

doelstellingen om contacten op te bouwen met potentiële subsidieverstrekkers en potentiële ontwikkelingspartners in Nederland. De Nederlandse Stichtingen zijn blijkbaar een onontgonnen markt gebleven voor het VSO in de 20 jaar van haar diensten als het Internationaal Ontwikkelingsbureau van de Vincentianen. Ik had goede hoop dat Panningen een strategische basis zou kunnen zijn voor het leggen van contacten en het opbouwen van partnerschappen met belangrijke ontwikkelingsstichtingen, in het bijzonder kerkelijke subsidieagentschappen zoals CORDAID, waar connecties met de interne leiding het verschil zouden kunnen maken. Omdat ik de tijdsdruk en de ambitieuze doelstellingen voelde, vroeg ik de Nederlandse confraters of zij toevallig enkele invloedrijke bisschoppen of hooggeplaatste insiders op de Nederlandse donorenmarkt kenden. Uiteindelijk realiseerde ik me dat het leggen van contacten tijdens de Europese zomervakantie eenvoudigweg onhaalbaar zou zijn. Geplande bezoeken aan instanties zouden nauwelijks mogelijk zijn omdat vrijwel iedereen op kantoor weg was voor een welverdiende zomervakantie, zeker na 2 jaar in de pandemische lockdown.

Ik legde me neer bij de afnemende kansen om verder te gaan zoals gepland, en zag en waardeerde het best opkomende alternatief - quality time doorbrengen met de gemeenschap van confraters. Door als bezoekende confrater het beste te halen uit mijn rol als "deelnemende waarnemer", kwam ik tot diepe waardering voor de zegeningen van een echte zomertraktatie die zich ontvouwde tijdens een kort driedaags verblijf bij de paters. Het was een zeldzaam voorrecht om samen met de gemeenschap een dag te mogen varen op de historische rivier de Maas, lekker te dineren aan boord en de natuurlijke schoonheid van Limburg te zien, de bisschoppelijke stad Roermond, terwijl ik de genialiteit van het Nederlandse systeem van

watermanagement mocht ervaren. Het korte bezoek bood ook de gelegenheid om bij te praten met onze Indonesische confraters (Rafael en Rudy), terwijl we herinneringen ophaalden aan de goede oude tijd van onze gezamenlijke vorming (de tijd van het Intern Seminarie) op de Filipijnen, terwijl we ook bijgepraat werden over de dromen en eisen van de huidige Vincentiaanse ontwikkelingen. Korte momenten van luisteren naar gedeelde zendingsverhalen van oudere Nederlandse confraters deden me nog meer de diepgaande gave van de Vincentiaanse roeping voor de missio ad gentes waarderen. Ik werd diep gesterkt door de missionaire ijver en onsterfelijke inzet van onze Nederlandse confraters, die nu in hun welverdiende pensioenjaren zitten en nog steeds in contact en bezorgd zijn voor de missies in China, Indonesië, Guatemala, Ethiopië en ook voor de thuismissies onder de werkende klasse in Nederland.

We kregen ook de kans om een bezoek te brengen aan het gezamenlijke kerkhof van alle Vincentiaanse missionarissen en Dochters der Liefde uit Nederland. Zij hebben hun sporen verdiend in de wereldwijde Vincentiaanse zending en verdienen het om hun eigen identiteit als gemeenschap in Panningen te behouden, temidden van de plannen om een Europees Vincentiaans Instituut op te richten. De renovatie en verbouwing van het voorouderlijk huis, die nu gaande is, is een bewijs van de serieuze inspanningen om een 'resource' instelling op te bouwen voor alternatieve vorming voor de missie en ontwikkeling in de huidige globaliserende en multiculturele context.

Ik kreeg ook de kans om het openbaar vervoer te nemen en de gave van schone energie voor alternatieve voertuigen te waarderen, evenals het onderhoud van een schone en groene omgeving in een verstedelijkte omgeving. Een kort uitstapje naar de naburige stad Steyl bood ook een zeldzame gelegenheid om de geboorteplaats te bezoeken van de Missionarissen van het Goddelijk Woord (SVD's) met wie we diepe zendingsbanden delen vanaf hun eerste jaren tot de huidige samenwerking in Papoea-Nieuw-Guinea en andere grenzen van overzeese zending.

MILES HEINEN OVER ZIJN BEZOEK AAN PANNINGEN

KERKSTRAAT,8 - MISSIEHUIS ST. JOZEF - KENNISMAKING

Hallo van pater Miles Heinen, de assistent-generaal van de Congregatie van de Missie, die de afgelopen zes jaar de verbinding is geweest tussen de gemeenschap van onze confraters die in Nederland wonen en de Algemene Raad in Rome. In 2015 hebben deze confraters zich omgevormd tot een "Canoniek Huis" (bestuurseenheid) dat rechtstreeks verantwoording verschuldigd is aan de Generale Raad in Rome. Deze regeling is op dit moment uniek voor de Congregatie van de Missie.

Ik heb me vrijwillig voor deze functie aangemeld omdat ik de betrokken heren had leren kennen sinds 1992, toen ik als afgevaardigde naar de Algemene Vergadering in Rome ging vanuit de toenmalige Zuidelijke Provincie in de VS. De vergadering was ondergebracht in Casa Maria Immacolata aan de Via Ezio. Deze herberg voor pelgrims heeft een prachtig dakterras dat 's avonds gedeeltelijk werd bezet door confraters uit Nederland die graag verhalen deelden en tijd met elkaar doorbrachten onder het genot van een aantal interessante drankjes. Ik vraag me nu af tot hoe laat ze elke avond op dat dak bleven.

Ik kende ook een van hun confraters die uit China was gezet en in de zuidelijke provincie van de VS terecht was gekomen, waar hij zich uiteindelijk vestigde in Cotulla, Texas. Zijn keuze was om de armen te begeleiden en hij was daar echt te midden van hen. Wij van de zuidelijke

Jan van Lare in Texas bij de familie Mendez

Provincie maakten grapjes over Cotulla als zijnde aan het einde van de wereld, zoiets als Siberië, en dreigden elkaar dat we daarheen gestuurd zouden worden. Maar toen pater Van Lare zijn 50-jarig priesterjubileum vierde, had ik de gelegenheid om hem te vergezellen in de viering vanwege mijn positie in de raad van de bezoeker van de zuidelijke Provincie. Het was verbazingwekkend om de liefde te zien die de mensen voor pater Van Lare hadden! Het was een ontroerend getuigenis.

Toen ik in 2009 directeur werd van het Vincentian Solidarity Office (VSO), had ik de verantwoordelijkheid om de financieringsinstanties van de katholieke kerk in Duitsland te bezoeken, die het VSO hielpen projecten te financieren. Ik herinnerde me pater Van Lare en plande mijn weekenden zo in dat ik de grens tussen Duitsland en Nederland kon oversteken om naar Kerkstraat 8 te gaan om pater Van Lare te bezoeken, die daar inmiddels was teruggekeerd.

Ik herinner me nog heel goed de avondbijeenkomsten (die veel leken op de bijeenkomsten op het dak in 1992!) die de confraters elke avond hielden. Het was indrukwekkend om te zien hoeveel ze om elkaar gaven. De bijeenkomst begon rond 21.00 uur en als ik rond 22.30 uur vertrok, was ik niet de laatste die vertrok! Deze relatie met Nederland bleef voortduren gedurende mijn gehele periode bij de VSO.

U kunt dus zien waarom ik mij vrijwillig opgaf als contactpersoon met dit "Canonieke Huis" in Nederland. Echter, voordat mijn verantwoordelijkheid begon, was het Holland House al begonnen na te denken over hoe de nalatenschap van het charisma van St. Vincentius in Nederland door te geven. Aan de Algemene Vergadering van 2016 werd een document voorgelegd met de belangrijkste ideeën voor deze inspanning. De reactie van de Algemene Vergadering was echter een bevestiging van de erfenis die de Provincie Holland al had ontwikkeld in vele provincies van de congregatie - Indonesië, Ethiopië, Brazilië, China om er een paar te noemen. Het was ontroerend om deze waardering tot uitdrukking te zien komen.

Het Platform CM & CO ontwikkelde zich langzaam rond vier initiatieven die door leken werden geleid: Zorgcentrum Vincent DePaul, Kepelse Initiatiefgroep, Vincent de Paul Center Nederland en Mgr. Schraven Stichting. Er werden goede inhoudelijke vergaderingen gehouden, aan enkele daarvan nam ik deel om de visie van de Curie te geven over de toekomst van de congregatie in Nederland. Ik herinner mij nog goed de uitgebreide vergadering waarin verschillende lekenmedewerkers aan het Huis werden voorgesteld, van wie sommigen een belangrijke rol zouden gaan spelen in het lopende bestuur. De verandering in het paradigma van bestuur was duidelijk. Dit was iets nieuws voor de congregatie. Het was ook een model dat geëvalueerd kon worden als andere provincies met dezelfde personeelsinkrimping te maken zouden krijgen als Holland.

Tegelijkertijd groeide er duidelijkheid over het patrimonium van Holland in de vorm van gebouwen. De algemene overste, pater Tomaž Mavrič, koos duidelijk voor het gebruik van deze eigendommen voor de verdere missionaire aanwezigheid van de congregatie in Nederland. Een visie werd geconcretiseerd en de uitvoering nadert nu zijn voltooiing in het gerenoveerde gebouw Kerkstraat 8. Opmerkelijk is ook de veranderde relatie tussen de congregatie en het Zorgcentrum. Het bestuur wisselt, in het kader van wederzijdse ondersteuning, om de congregatie de vrijheid te geven de medewerkers van het zorgcentrum directer en concreter

kennis te laten maken met het charisma. Ik heb veel waardering voor dit traject en ben blij dat ik er een kleine rol in heb kunnen spelen.

Sommigen weten dat ik onlangs het Missiehuis heb bezocht om het gesprek tussen de Curie en het Canonieke Huis voort te zetten. Ik wil dit artikel afsluiten met een opmerking over de prachtige geest van familiariteit die de relaties typeert van onze confraters met degenen die het meest met hen verbonden zijn, door hun werk bij de Lazaristen als coördinatrice, secretariaat en archiefmedewerkster, als

huismeesters (onderhoud gebouwen), economaatmedewerker, assistent van de overste. De wederzijdse zorg voor elkaar komt duidelijk naar voren en wordt vaak benoemd. Ik kan niet genoeg mijn dank betuigen aan zowel de confraters die dit aanmoedigen door hun liefde als aan de leden van het team wier zorgzame aanwezigheid verder gaat dan het verwachte of contractuele en het familiegevoel bevestigt. Zonder deze wederkerigheid zou het Holland House niet kunnen bestaan!

Dank u dat u mij zo hartelijk hebt ontvangen de vele keren dat ik in Nederland op bezoek was. Ik neem deze herinneringen met mij mee nu ik mijn rol in de Generale Raad beëindig en terugkeer naar mijn provincie in de VS. Mogen we verenigd zijn in gebed.

BEZOEK PROVINCIAAL VAN TAIWAN FERDINAND LABITAG 3-7 AUGUSTUS

Panningen: Een thuis

Panningen - een plaats zo dicht bij het hart van de Nederlandse CM-missionarissen en toch zo ver weg van Taiwan. In 2002 hoorde ik voor het eerst over deze plaats van pater Jan van Aert, die er vol lof over sprak. Sindsdien heb ik er naar verlangd om het te bezoeken, maar de gelegenheid was er niet. Pas na 20 jaar vond ik een goede gelegenheid en genoeg redenen om deze plaats te bezoeken.

Na een bezoek aan Panningen, een dorp in het zuidoosten van Nederland, realiseerde ik me dat het niet alleen de plaats is die het groot maakt, maar ook de mensen die het heeft voortgebracht - de vele toegewijde en hooggeëerde Vincentiaanse missionarissen. Het machtige gebouw dat ooit hoog in het centrum van het dorp stond, was een thuis voor honderden jonge en toekomstige missionarissen. Het was een seminarie dat vele missionaire roepingen heeft gevoed die een rol hebben gespeeld bij de ontwikkeling van plaatselijke kerken in andere landen zoals Taiwan. Maar nu is het een nederig huis dat een dozijn gepensioneerde missionarissen opvangt en verzorgt. De ontmoeting met sommigen van hen in de nadagen van hun leven, lichamelijk verteerd door hun toewijding aan

Provinciaal Ferdinand Labitag van Taiwan op bezoek bij de China missionarissen Jan van Aert en Henk de Cuijper

de verspreiding van het evangelie, heeft mij diep aangemoedigd om door te gaan op mijn zendingsreis.

Een bezoek aan het kerkhof van overleden Lazaristen, een paar kilometer verderop, toonde me het enorme offer van Nederlandse Vincentiaanse missionarissen aan de missie. De honderden namen die op een zeer eenvoudige gedenksteen zijn geschreven, geven de betekenis ervan weer - dat wij missionarissen sterven zodat anderen kunnen leven.

BIJEENKOMST GEDEELD ERFGOED DELEN

Het Katholiek Documentatie Centrum is in 2020 het project Gedeeld Erfgoed Delen gestart om aandacht te vragen voor het gedeelde religieuze erfgoed. Doelstelling van het project Gedeeld Erfgoed Delen is om het wijdverspreide katholieke erfgoed dat betrekking heeft op de missie digitaliseren (met HCR) en toegankelijk te maken.

De komende drie jaren zal de focus van het Gedeeld Erfgoed Delen project liggen op het katholieke/missie erfgoed in en van Indonesië/ Papua. Zowel vanuit Indonesië als vanuit Nederland, is er grote interesse in dit erfgoed. Religieuzen in Indonesië zijn bijvoorbeeld geïnteresseerd in de ontstaansgeschiedenis van hun gemeenschap en de eerste missionarissen. Indonesische historici en andere onderzoekers in Indonesië willen meer weten over het proces van kerstening in hun land en het aandeel daarin van missionarissen.

Tevens zijn ook de mensen (en hun familie) in Nederland en Indonesië die betrokkenen zijn geweest bij de missie scholen en ziekenhuizen die de missionarissen en katholieke organisaties hebben opgezet geïnteresseerd in dit gedeelde erfgoed.

Het project Gedeeld Erfgoed Delen zet in op digitale conservering en verbinding van missie-erfgoed.

Deelnemers van de bijeenkomst. Namens de Lazaristen: rechts onze overste Rafael Ishariato, 2^e van links prof. Tjeu van Knippenberg

10 JARIG BESTAAN VINCENT DE PAUL CENTER

2012 - 2022 JUBILEUMSYMPOSIUM

WERKEN MET GRENZEN - SECULIERE OECUMENE

Josette Lenders, veelvormig verband

vrijdagmiddag 23 september 2022
Academiegebouw Berchmanianum

WERKEN MET GRENZEN – SECULIERE OECUMENE

Symposium bij het 10-jarig bestaan van
Vincent de Paul Center Nederland – centrum voor sociale spiritualiteit

Vraagstelling

De kijk van mensen op leven en wereld wordt vandaag de dag meer gekenmerkt door verschil dan door overeenkomst. Wat kunnen we leren op grenzen tussen levensbeschouwingen? Kan vitale interactie raakpunten aan het licht brengen? En kunnen deze raakpunten vervolgens bouwstenen worden voor een seculiere oecumene: het besef van mensen te leven in een gezamenlijke en bezielde wereld?

Sprekers

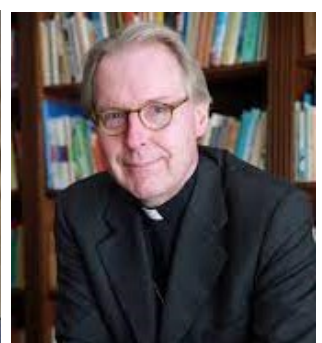
Maria Martens, voorzitter

Hans Boutellier, inleider

Tjeu van Knippenberg, inleider

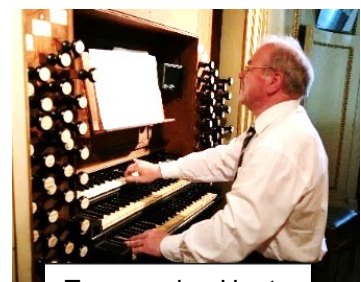
Gerard de Korte

Hans Boutellier en Tjeu van Knippenberg zullen, ieder vanuit eigen optiek, hun inzichten hierover delen. In korte flitsen vertellen vijf groepen over hun levensbeschouwelijke verkenningen. Bisschop Gerard de Korte zal een eerste reflectie op het voorgaande geven.

JARIGE ORGELKRING PEEL&MAAS

Ton van den Hout (voorzitter)

Al weer 10 jaar oud, maar vooral jong door permanente maandelijkse kwaliteit. Ongemerkt gaat zo'n verjaardag niet voorbij. Het hele jaar 2022 staat al in het teken van de toppers van 10 jaar waarin bijna 100 concerten en tientallen musici om een plaatsje streden. Met die opzet kreeg

Ton van den Hout

de Orgelkring de eervolle uitnodiging het openingsconcert van het Orgelfestival Limburg te organiseren.

Hayo Boerema die 10 jaar geleden het eerste concert speelde, maakte met het Laurens College Rotterdam alle hoge verwachtingen waar. Daarna volgden nog vele (inter)nationale toppers en het is nog niet voorbij. Op 23 oktober vieren we een feestelijk concert met 20 jonge saxofonisten van Artez/HKU op 6 november gevolgd door een orgel improvisatie bij de Zwijgende film "The General". Het feestjaar besluiten we op 10 december met een speciaal feestelijk programma voor genodigden.

HET MUZIEKSPEL 'HELSE LIEFDE'

HELSE LIEFDE

Het muziekspel 'Helse Liefde' vertelt het verhaal van Mgr. Schraven in een moderne versie, uitgevoerd door veertig zangers en spelers, onder regie van Roel Verheggen.

Zij repeteren nu volop voor een mooi eindresultaat.

De première is op 9 oktober 2022 in de kapel van het Missiehuis van de Lazaristen te Panningen. Alsdan is t.g.v. van de 85e sterfdag van Mgr. Frans Schraven en zijn Gezellen een Eucharistieviering.

Vanaf deze datum zijn er in 2023 voorstellingen ingepland als volgt:

zo 29 januari: Matthaüskerk Eibergen (15.00u), zo 5 februari: kerk Ootmarsum (15.00u), zo 5 maart: kerk Oudewater (15.00u), za 15 april: kerk Den Haag (19.30u), zo 14 mei: schouwburg Venray (15.00u), za 17 juni: kerk Lottum (19.30u), De voorstellingen in Goirle en Nuenen worden nog ingepland.

MEDEDELINGEN

BEZOEK UIT INDONESIË

Van 5 september tot 14 september verbleef Bram Heijboer in het Missiehuis. Zijn zus Cornélia haalde hem op voor een verblijf bij haar. Daarna zal Bram familie in Frankrijk bezoeken. Hij zal 12 oktober wederom aanwezig zijn in het Missiehuis als de Generale Overste het nieuwe Zorgcentrum komt openen.

Op bezoek bij de Lazaristen. V.l.n.r. Cornélia Koster-Heijboer, Bram Heijboer, Harrie Jaspers, Leo Mouës

BEZOEK UIT BRAZILIË

Gerrit en Claudete Frencken brachten 12 september een bezoek aan het Missiehuis. Zij bieden een helpende hand in de nalatenschap van Jan Pubben en zullen deelnemen aan het Vincentiusfeest op 27 september. Hierna keren ze terug naar Brazilië.

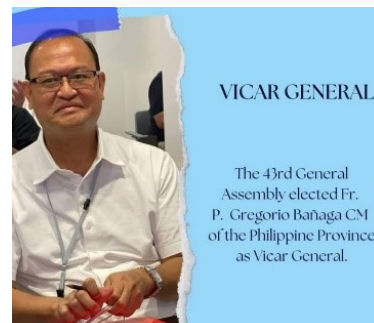
Gerrit en Claudete in gesprek met Gerard Gommers die ook in Brazilië heeft gewerkt.

Ontmoeting van Gerrit en Claudete met links Bram Heijboer en rechts overste Rafael

NOMINATIONES: CONSILIUM GENERALE HET NIEUWE BESTUUR VAN DE CURIA CM ROME

MAVRIČ Tomaž	02/07/2022	Superior General
BAÑAGA Gregorio Jr.	05/07/2022	Vicar General
GUTIÉRREZ NAVA Aarón	06/07/2022	Assistant General
IYOLO IYOMBE Dominique	06/07/2022	Assistant General
KOPYSTYNSKI Andrzej Rafal	06/07/2022	Assistant General
PEREIRA PITA Nélío	06/07/2022	Assistant General

OVERLEDEN

Juni

Mevr. Rutten – Beenders, bewoonster van Zorgcentrum Vincent Depaul
Jan Dobbelaar, broer van onze confrater † Mgr. Leo Dobbelaar

Juli

Mevr. Knooff-van der Drift, zus van onze confrater † Piet van der Drift

Augustus

Mevr. Tonia Keiren-Peeters, zus van onze confrater † Giel Peeters

PRIESTERWIJDINGEN VAN DE CONGREGATIE DER MISSIE WERELDWIJD

VIBAR Gerardo	11/05/2022	Director DC St. Louise de Marillac-Asia
PLANA AGUADO Sergio Andrés	11/05/2022	Director DC N ^{as} of the Mission-South
America RODRÍGUEZ GAUCÍN Juan	13/05/2022	(start 14/06/2022) Visitor México
MUCAVELE Fernando Abel	30/05/2022	Director DC Mozambique (Reconfirmed)
GARCÍA MATTA Jesús Gilberto	25/07/2022	Visitor Perú

OVERLEDENEN VAN DE CONGREGATIE DER MISSIE WERELDWIJD

Nomen	Cond.	Dies ob.	Prov.	Aet.	Voc.
DOSI Mario	Sac	05/05/2022	ITA	91	71
TIRABOVI Vincenzo	Sac	06/07/2022	ITA	102	85
RODRÍGUEZ BLANCO Urbano	Sac	12/07/2022	SVP	90	70
MARTÍNEZ SAN JUAN Jesús Daniel	Sac	14/07/2022	CAE	91	74
ARREGUI UMÉREZ Andrés	Sac	20/07/2022	CAE	76	57
TOMASIEWICZ Edward J.	Sac	21/07/2022	OCC	74	44
MARCO ROJO Marino	Sac	22/07/2022	CAE	74	54

E-mailadres voor de Kleine Co: secretariaat@lazaristen.com Panningen,
september 2022. Uitgebreide informatie over de Nederlandse Lazaristen en hun
'Lines of Action' kunt u vinden op www.lazaristen.com en
www.vincentianmovement.nl